

ter Verſe, og der havde han fundet alvorligere Modſtandere, end han havde truffet hos de 2 Smaakaarsmænd, han tidligere havde erhvervet Dom over. Under denne Sag, ſom blev ført mod Gaardmændene af Oſtenfeldt, og ſom var begyndt længe før Kommiſſionen var nedſat, men ſom Kommiſſionen ikke vidſte noget om — og navnlig blev den ikke ført for den ſamme Domme, ſom var Førmænd i Kommiſſionen, Kammerjunfer Honnens — fremkom ganſte ny Dplyſninger, og blandt andet fremkom den særdeles vigtige Dplyſning, at det, hvorpaa man havde ſtøttet de forrige Domme, nemlig en Paſſus, ſom ſkulde findes i et gammelt Skøde, var en Fejltagelſe; for man ſik det gamle Skøde frem, og det viſte ſig, at der ſlet ikke deri fandtes den Paſſus — dermed var hele Grundlaget borte for de tidligere Domme. — Smidlertid, da der nu var ſaldet en Underrettsdom — det var ved Middeſom og Dying Herred, og Herredsfogden bor i Viborg — for, at Oſtenfeldt ikke havde denne Eneret, ſom den tidligere Højſteretsdom havde tilkendt ham, ſaa kunde der jo ikke blive Tale om, at man nu i Regeringen kunde gaa ind paa Kommiſſionens Indſtilling om at afløſe Oſtenfeldts Eneret; thi man maatte jo dog forſt vide, om han havde denne Eneret, og man kunde ikke afløſe en Eneret, ſom, i det mindſte nylig, en Dom havde ſagt, at han ikke havde. Man maatte alſaa vente, til Sagen var kommen længere frem og eventuelt havde ſaaet ſin endelige Afgørelſe ved Højſteret. Dette ſkete ogſaa, men varede en Række Aar, uagtet jeg tør ſige, at man fra bægge Sider procederede Sagen uden noget ſom helſt unødvendigt Ophold, men man blev ved i denne baade intereſſante og vidtløftige Sag fra bægge Sider at ſtaffe, næſten hver Gang der blev fremlagt Indlæg, ny Dplyſninger til Stede. Dette gentoges ogſaa for Højſteret, hvor Sagen procederedes ſkriftlig, og Sagen blev derved meget vidtløftig, ſaa at den ikke kunde behandles i kort Tid; maatte jeg tør nævne, at Sagen var ſaa omfangsrig og viſtnok ogſaa af en ſaa vanſkelig Beſtaffenhed, at Højſteret havde den optaget til Doms næſten et helt Aar. Ved Overrettsdommen, ſom ſaldt den 27de September 1886, blev Middeſom og Dying Herreds Dom af 9de Oktober 1884 ſtadsfættet. Overrettsdommen gif alſaa ogſaa nu — imod den tidligere Højſteretsdom — ud paa, at Oſtenfeldt ikke havde den af ham paafaaede Eneret. Saa ſom Højſteretsdommen af 27de November 1889, ſom den ærede Ordſfører allerede har omtalt, og jeg kan ſlutte mig til den ærede Ordſfører's Udtaaleſer om, at den Højſteretsdom

er af en ſaadan Beſtaffenhed, at den ſkal læſes, ſom jeg — med et Udtryk, jeg har hørt — vil ſige, den ſkal læſes med Fornuft, det kommer an paa at fortolke den rigtig. Der ſiges af Højſteret, at Oſtenfeldt ingen Eneret har, hverken til at fange Laſs eller nogen ſom helſt anden Slags Fiſk i det omtvivtede Farvand, men at andre ikke maa hindre eller hemme Fiſkenes Opgang til Laſſegaarden ved de Maader, hvorpaa, eller de Redſtaber, hvormed de fiſke, og navnlig da at de ikke maa bruge Baad. Med Henſyn til denne Beſtemmeſe, at andre end Oſterfeldt ikke maa bruge Baad, undtagen de have ſærlig Adkomſt dertil — hvilket ſiſte, ſaa vidt jeg ved, ingen har — ſaa ſkal jeg ikke omtale den videre; men det forholder ſig ganſte rigtig, ſom den ærede Ordſfører ſagde, at i Virkeligheden er denne Højſteretsdom kommen til at spille den Rolle, ſaaledes ſom den i det mindſte hidtil er bleven udført, at Oſtenfeldt har alligevel en Eneret, og en ſuldstændig Eneret, uagtet Højſteret ſiger, at han ingen har. Man kan nemlig ſpørge: hvad vil det ſige, ſom der ſtaar i Højſteretsdommen, at andre maa ikke fiſke paa en ſaadan Maade eller med ſaadanne Redſtaber, at Fiſkenes Opgang til Laſſegaarden derved vilde hindres eller hemmes? Oſtenfeldt ſiger — og det har han ſagt under en Procedure — i en af de mange Sager, ſom ere førte: „Ja, enhver anden end jeg, der fanger Fiſk i dette Farvand, han hemmer og hindrer jo derved paa det allergrundigſte enhver Fiſk, han fanger, i at komme op i Laſſegaarden, og alſaa maa han ingen Fiſk fange; for dem, han fanger, dem hindrer og hemmer han derved i at komme op i Laſſegaarden.“ Det Ræſonnement er der jo nogen Bogit i, det kan man ikke nægte. Jeg tør ikke ſige, at de paagældende Domſtole, Underretterne og Viborg Lands-Overret, ved hvilke Domſtole der har været ført en lang Række af Sager angaaende Forſtaaelsen af denne Højſteretsdom af 27de November 1889, have netop godkendt et ſaa ſkarpt Ræſonnement fra Oſtenfeldts Side ſom det, jeg nævnte, men diſſe Domme, baade Underrettsdommene og Viborg Lands-Overretsdommene ere dog komne til det Reſultat, at Fiſterne ikke maa bruge de Garn, ſom de bruge og have brugt i mangfoldige Aar, ſaa længe næſten ſom Erfaringen rækker tilbage, hvilket bliver over 200 Aar, fordi Brugten af dem er i Strid med Højſteretsdommen. Dette er antaget ved diſſe Domme og navnlig ogſaa ved Overrettsdommene ikke alene med Henſyn til Baad, men ſpektelt ogſaa med Henſyn til Drivgarn og Coggergarn, der ere de to eneſte Slags Garn, ſom bruges og